

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 102/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 122/2012 zo 6. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 122/2012 zo 6. decembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako odporkyňa v konaní Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 11 C 102/2010 vo veci zaplata sumy 443,70 € s príslušenstvom fyzickej osobe M. K. ako bývalej zamestnankyne sťažovateľky (ďalej len „bývalá zamestnankyňa“) z titulu plnenia zo zmluvy o dôchodku. Okresný súd vo svojom rozsudku z 29. septembra 2011 dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou a jej bývalou zamestnankyňou ako navrhovateľkou bola 31. júla 1995 uzavretá «Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu S., a. s.“», ktorá je svojím obsahom zmluvou o dôchodku podľa § 842 – § 844 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zmluvou sa sťažovateľka zaviazala svojej bývalej zamestnankyni vyplácať po jej odchode do dôchodku doživotnú rentu v sume 13 367 Sk, t. j. 443,70 € mesačne až do jej dožitia. Sťažovateľka však svojej bývalej zamestnankyni 26. októbra 2009 doručila výpoveď predmetnej zmluvy podľa § 582 Občianskeho zákonníka, ktorej účinnosť nastala/mala nastať po uplynutí trojmesačnej zákonnej výpovednej doby od jej doručenia, t. j. 31. marca 2010, s tým, že k tomuto dňu zanikol/mal zaniknúť záväzok sťažovateľky ako odporkyne v spore poskytovať plnenie podľa predmetnej zmluvy, v dôsledku čoho jej dôchodok za apríl 2010 už nevyplatila. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím rozsudkom zo 6. decembra 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne.

3. Sťažovateľka koncentrovala svoje sťažnostné námietky predovšetkým k nesprávnemu právnemu posúdeniu merita jej právnej veci všeobecnými súdmi, ktoré vo svojej rozhodovacej činnosti ignorovali/nedali odpoveď na podstatné ňou nastolené právne otázky, odvolací súd sa v rozpore so zákonom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalovaného o tom, že posudzovaná zmluva o dôchodku bola neplatná pre rozpor so zákonom, neurčitosť v otázke vymedzenia doby jej trvania a že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

4. V označenom postupe krajského súdu sťažovateľka nachádzala dôvod nepreskúmateľnosti rozhodnutia a nespravodlivosti súdneho konania ako celku.

5. Na základe už uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy boli porušené, rozsudok krajského súdu zo 6. decembra 2012 zrušil a vec vrátil krajskému súdu, aby v nej znovu konal a rozhodoval a priznal jej náhradu trov konania.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu zo 6. decembra 2012 predovšetkým arbitrárnosť rozhodnutí všeobecných súdov vrátane napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa mal nedostatočne vysporiadať s podstatnými právnymi otázkami vzťahujúcimi sa na meritum jej veci, čím porušil jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej sťažovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia.

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí zo 6. decembra 2012 v podstatnom uviedol, že trvanie zmluvy o dôchodku bolo ohraničené smrťou fyzickej osoby, čiže doživotne so zamestnankyňou sťažovateľky na vyplácanú sumu 13 367 Sk (443,70 €) mesačne z podporného dôchodkového fondu pre zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku.

Dostatočne objasnil, prečo výpoveď žalovanej z 26. októbra 2009 považoval za neplatnú, keď uviedol, že vypovedať možno iba zmluvy uzatvorené na neurčitú dobu, akou zmluva o dôchodku bezpochyby nie je. Vysporiadal sa riadne so skutočnosťou prečo na daný právny vzťah medzi účastníkmi nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu ohľadom platnosti zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi na určitú dobu neurčitého trvania, i ohľadom neplatnosti výpovede tejto zmluvy. Argumenty prvostupňového súdu podrobnejšie doplnil a dostatočne sa vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovanej. Preto aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa zákonné predpoklady vyjadrené v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a nemožno ho považovať za neodôvodnené, svojvoľné ani za také, ktoré by nedalo odpovede na podstatné a relevantné odvolacie námietky žalovanej. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu.

12. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

13. Krajský súd sa teda podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi odvolania v rozsahu potrebnom na meritórne rozhodnutie; v napadnutom rozhodnutí primerane/dostatočne reagoval aj na námietky sťažovateľky smerujúce proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, ktoré podľa nej neboli

zodpovedané ani druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu (argumentácia týkajúca sa toho, či je zmluva o dôchodku zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, ako aj platnosť tejto zmluvy).

14. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj jeho celé odôvodnenie sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

15. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2013